Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 98. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 3-го ТРАВНЯ 1978 19 ЦЕНТІВ 25 CENTS · JERSEY CITY and NEW YORK. WEDNESDAY, MAY 3, 1978 No. 98. VOL. LXXXV.

Делеґати Філядельфійської Округи на 29 Конвенцію УНС відбули нараду

Філядельфія, Па. (с.г.) — В неділю, 23 квітня 1978 року, тут в залі власного дому делеґати Філядельфійської Округи УНСоюзу відбули нараду, під час якої широко дискутовано загальні напрямні УНСоюзу у зв'язку з 29 Конвенцією.

Нараду, у якій з вибраних 42-ох делеґатів тієї передової Округи взяло участь 33-ох, відкрив голова Петро Тарнавський, а проводив нею головний контролер проф. д-р Богдан Гнатюк, як голова, і д-р Іван Скальчук, як заступник. Обов'язки протоколянта сповняв секретар Округи мґр Василь Колінко. Присутніми на нараді були також інші члени головного уряду, а саме голова сусідньої Округи Лігай Велійської головна радна пані Анна Гарас, головний радний Іван Одежинський і головний організатор Степан Гавриш.

Зібрані делеґати мали на меті намітити плян співпраці під час Конвенції в Піттсбурґу, а головно продискутувати і намітити нові пляни — ідеї для добра і росту УНСоюзу. В зв'язку з цим голова Округи Петро Тарнавський і д-р Іван Скальчук подали понад двадцять різних проєктів, над якими делеґати вели дискусію, а відтак голосували над ними. Для оформлення обговорених проєктів під час тих нарад делеґати вибрали спеціяльну Комісію, яка до двох тижнів опрацює прийняті нарадами проєкти і подасть їх до відома делеґатам. Комісію очолив д-р Іван Скальчук, а членами її обрано інж. Івана Скіру, інж. Михайло Нича і голову Округи Петра Тарнавського. Також зібрані делеґати висловили бажання відбути під час конвенції в Піттсбурґу „кокус" делеґатів Філядельфійської Округи, який повинен скликати голова Петро Тарнавський.

Під час нарад делеґати дебатували над такими проєктами: уділювання більше морґеджів для членів УНСоюзу, статутове оформлення Окружних Комітетів, винагорода бонусів для Округ, вибір делеґатів на конвенцію за новим ключем, себто вибирати одного делеґата від Відділів, що мають управнених 200 голосів, двох делеґатів, від 300 голосів, трьох делеґатів від Відділів що мають понад 400 голосів і чотирьох делеґатів від Відділів що мають понад 1,000 голосів. Також радили над неактивними Відділами. Відділи, які не приєднують нових членів, не повинні мати права на вибір делеґатів. Делеґатами можуть бути вибрані в першу чергу секретарі і відділові урядовці, себто ті, які працюють для росту УНСоюзу. Делеґатом не може бути обраний союзовець, який у міжконвенційному часі не придбав нових членів.

Була порушена справа збільшення числа членів Екзекутивного Комітету, справа почесних членів, а головно їхні статутові права. Говорено про компетенції головного редактора та його відвічальність. Для того повинен бути опрацьований спеціяльний правильник. Також заторкнено справу статутового закріплення Корпорації Української Будівлі і УНСоюзу.

Як уже сказано, сконденсовані подробиці ухвал нарад делеґатів Філядельфій-

(Закінчення на ст. 4-ій)

Чотири Округи УНС Пенсильвенії підготовляють ювілей „Свободи", Анна Гарас очолює Комітет

Чотири Округи УНСоюзу Пенсильвенійського стейту: Філядельфійська, яку очолює Петро Тарнавський, Твердого Вугілля — Шамокін, головою якої є Тимко Бутрей, Лігай Веллі, яку очолює головна радна пані Анна Гарас, і Вілкс Бері, головою якої є мґр Роман Дяків, ще 23 жовтня 1977 року, під час спільної зустрічі в Лігайтоні, вирішили спільно святочно відзначити ювілеї видань УНСоюзу: 85-річчя „Свободи", 45-річчя „Українського Щоденника" і 25-річчя дитячого журналу „Веселка".

Другу зустріч згадані голови відбули 12 листопада 1977 року в Істоні, а відтак третю нараду відбули 1-го квітня 1978 року в помешканні голови Вілкс-Берської Округи в Мавтентап, Па., де і намітили плян святкувань. По перше, вибрали на голову Святочного Комітету головну радну і голову Лігай Велійської Округи Анну Гарас, а заступниками голови стали голови інших Округ. Касиром Комітету обрано Івана Данківського, а всі секретарі Округ, як мґр Василь Колінко — Філядельфія, Гелен Словік — Шамокін, Стефан Муха і Стефан Колодруб — Алентавн і Василь Стефурин — Вілкс Бері є членами Комітету. Також усі секретарі Відділів чотирьох Округ будуть мати відповідне призначення для праці під час свята. Координатором Комітету обрано Степана Гавриша.

Зібрані голови намітили відзначити ювілеї видань УНСоюзу дводенним Фестивалем що відбудеться в суботу і неділю 10 і 11-го червня на Оселі імені Олега Ольжича в Лігайтоні, Па.

В суботу, 10 червня вечером, в новобудованій просторій залі відбудеться забава з танцями, під час якої будуть різні несподіванки, а буфет буде в заряді пань

До танців приграватиме відома оркестра

Пані Анна Гарас

Юліяна Сухара з Філядельфії.

Головна частина святочного Фестивалю відбудеться в неділю, II червня, яку попередять Богослужби в українських католицькому і православному обрядах. По обідовій перерві відбудеться мистецька частина, під час якої буде виступ танцювального Ансамблю з Філядельфії „Волошки" під мистецьким керівництвом пані Зої Гравур-Корсун. Комітет приготовляє і інші точки програми. Головним промовцем під час свята буде головний редактор „Свободи" Антін Драган, як також будуть промовці від „Українського Тижневика" і „Веселки".

До участи в святі — Фестивалю Комітет запрошує душпастирів українських Церков, з Союзових Округ, законодавців українського походження стейтової леґістратури, союзовців стейту Пенсильвенія і сусідних Округ, як також усе українське громадянство.

Вступ на забаву для дорослих буде 3.00 доляри, а для студентів 1.50 доляра. Вступ на Фестиваль в неділю встановлено лише на один долляр від особи.

ЗСА НЕ ПОСЛАБЛЯТЬ СВОГО ЗАЦІКАВЛЕННЯ СПРАВАМИ АЗІЇ

Ню Йорк. — Промовляючи минулого четверга, 27-го квітня, на бенкеті Японського Товариства, приватної організації, яка має за завдання запевнити якнайкращі відносини між населенням Японії і ЗСА, д-р Збіґнєв Бжезінські, головний дорадник Білого Дому для справ крайової безпеки, заперечив твердження деяких аналітиків, що, мовляв, уряд президента Джіммі Картера своєю політикою послаблює впливи ЗСА в Азії та на обширі Тихого океану.

Бжезінські підкреслив, що Америка далі вдержуватиме сильні військові частини в тій частині світу, зокрема Сьому військову фльоту, і ще скріпить свої летунські частини. Крім того, уряд президента Картера продовжуватиме „активну політичну, дипломатичну та економічну діяльність" на тому обширі, а щодо плянів відтягнути піхотинські з'єднання ЗСА з Південної Кореї, то — на думку Бжезінського — це відтягнення не спричиниться до послаблення оборонної спроможностиї тієї країни, ані цілого вільного світу, бо американські вояки залишатимуть Південну Корею тільки тоді, коли рівночасно скріплюватиметься оборонна сила південнокорейських збройних сил, як теж фльоти та летунства ЗСА.

Як доказ, що ЗСА не плянують послаблювати свого зацікавлення справами Азії, Бжезінські вказав на те, що віцепрезидент Волтер Мондейл незабаром відвідає країни Південно-Східньої Азії, Австралію та Нову Зеляндію, японський прем'єр Такео Фукеда прибуває до Вашінґтону на наради з президентом Картером, а він, Бжезінські, в половині травня відвідає комуністичний Китай, Японію та Південну Корею.

Під час промови Бжезінські наголошував факт, що зв'язки між ЗСА та Японією є „найважливішими з усіх міжнародних стосунків Америки", бо від них залежить безпека вільного світу на Далекому Сході та економічна сила демократичного бльоку. Хоча між ЗСА і Японією „існують деякі економічні проблеми", наприклад, надмірні експорти японських продуктів до Америки, що частинно спричинюється до дефіцитів у закордонній торгівлі ЗСА, то в інших ділянках становища Вашінґтону і Токіо ідентичні — сказав Бжезінські. Він, однак, закликав Японію, економіка якої дуже сильна, брати більш активну участь в скріпленні економічної співпраці країн вільного світу, як теж допомагати економічно недорозвиненим країнам.

Щодо відносин ЗСА з комуністичним Китаєм, Бжезінські вважає, що Америка зробила значний прогрес в сторону „нормалізації зв'язків з Китайською Народною Республікою", додаючи, що американський уряд продовжуватиме консультуватися з Пекіном щодо „важливих міжнародних справ, які нас взаємно цікавлять". Як вказують коментатори, тими словами Бжезінські натякнув, що Вашінґтон і Пекін готові навіть до тіснішої співпраці, якщо цього вимагатиме загроза з боку Совєтського Союзу, який під сучасну пору являється найбільшим ворогом комуністичного Китаю.

Д-р Бжезінські в кінці своєї промови коротко накреслив загальні цілі закордонної політики уряду президента Картера, а саме: поліпшити співпрацю із союзниками, запевнити оборонну спроможність вільного світу на всіх обширах та продовжувати активну політичну і дипломатичну діяльність у всіх частинах світу.

Картер обмежив відтягнення американських військ з Південної Кореї

Вашінґтон. — Минулої п'ятниці, 21-го квітня, президент Джіммі Картер повідомив, що вирішив відтягнути цього року з Південної Кореї тільки один батальйон американських піхотинців, замість три батальйони, як це раніше заповіджено, бо Конґрес ЗСА покищо не схвалив додаткової військової допомоги для Сеулю, а без цієї допомоги оборонна спроможність Південної Кореї була б дуже послаблена.

Повідомляючи про те, що тільки 800 фронтових американських вояків будуть відтягнені цього року, Президент зазначив, що територію Південної Кореї теж залишить біля 2,600 нефронтових вояків, тобто допоміжні відділи. Він рівнож сказав, що летунські американські з'єднання будуть скріплені на 20 відсотків, згідно з первісним пляном, а саме, до Південної Кореї незабаром прибуде додаткових 12 літаків типу „Ф-4". Таким чином, в тій азійській державі скоро буде 72 літаки „Ф-4".

Президент Картер вирішив обмежити цьогорічне відтягнення американських піхотинців тому, що Конґрес ще не схвалив законопроєкту, згідно з яким Південна Корея одержала б додаткову американську зброю вартости 800 мільйонів долярів. Об'єднані Шефи Штабу збройних сил ЗСА погодилися на плян Білого Дому в справі відтягнення американських піхотинців, але тільки під умовою, що Південна Корея одержить згадану додаткову американську зброю. Біля 32,000 американських піхотинців мали б залишити Корею протягом 4-5 років.

Багато американських законодавців заявляє, що голосуватимуть проти призначення Південній Кореї 800-мільйонової допомоги, аж поки Сеуль задовільно не вияснить справу своїх спроб „купувати впливи" серед членів Конґресу за посередництвом південнокорейських урядовців і приватних осіб.

Інші члени Конґресу противляться будь-якому відтягненню американських вояків з Південної Кореї, бо бояться, що таке відтягнення заохотить комуністичну Північну Корею знову напасти на Південну, і тому відмовляються призначувати 800 мільйонів долярів Сеулеві, передбачуючи, що без тієї допомоги Білий Дім не відтягатиме піхотинні частини ЗСА.

ПАНЕЛЬ В ПАМ'ЯТЬ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ ПОЛК. Є. КОНОВАЛЬЦЯ

Ню Йорк. — Старанням Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій великого Ню Йорку у п'ятницю, 5-го травня ц. р., о год. 7:30 вечора тут у залі УНДому, 140 Друга евеню, відбудеться панель для відзначення 40-річчя трагічної смерти полковника Євгена Коновальця, на якому виступлять з промовами полк. Юрій Артюшко — „Є. Коновалець — полковник Січових Стрільців та визвольних змагань"; ред. Ярослав Гайвас — „Є. Коновалець — націоналіст-революціонер"; мґр Володимир Микула — „Є. Коновалець і сучасний рух спротиву в Україні" та студент Юрій Яримович — „Є. Коновалець і молоде покоління в діяспорі".

Бельгійський міністер називає „нереалістичним" рішення президента Картера щодо невтронної бомби

Брюссель. — Бельгійський міністер закордонних справ Анрі Сімоне минулого четверга, 27-го квітня, заявив на сесії Парляменту, що сподівання президента Джіммі Картера, що Совєтський Союз погодиться на концесії щодо своєї атомової зброї, якщо ЗСА відкладуть продукцію невтронної бомби, „очевидно, не дуже реалістичні". Сімоне сказав, що було б дивним, якщо б Москва погодилася позбутися зброї, яку вже має, в заміну за те, що президент Картер обіцяв не розбудовувати невтронної бомби, тобто, в заміну за зброю, якої Америка ще не має.

Міністер закордонних справ Бельгії, яка є членом Північно-Атлантійського Союзу (НАТО), сказав, що президент Картер, коли проголошував, що ЗСА покищо не розбудовуватимуть невтронної бомби, правдоподібно, надіявся, що Москва відтягне з Центральної Европи частину своїх сильних танкових з'єднань, або припинить чи обмежить продукцію нових ракет типу СС-20, але такі сподівання Президента „були нереалістичні".

Як відомо, минулого тижня совєтський ватажок Леонід Брежнєв заявив, що Совєтський Союз, відповідаючи на рішення президента Картера, теж не розбудовуватиме невтронної бомби, як довго ЗСА здержаться від продукції цієї зброї. Президент Картер, однак, заявив, що обіцянка Брежнєва „не має жадного значення", бо Совєтський Союз не потребує невтронної бомби, яка дуже ефективна проти танків, а европейські члени НАТО не мають сильних танкових з'єднань.

„У СССР немає дійсної опозиції" — твердить Москва

Стокгольм, Швеція. — На конференції Організації Об'єднаних Націй в питаннях освіти, науки і культури (ЮНЕСКО), яка присвячена питанню прав журналістів, зокрема справі збирання та розповсюджування інформацій, колишній директор совєтського пресового агенства ТАСС, Леонід Замятін, у четвер, 27-го квітня, заявив, що в „Совєтському Союзі опозиція закінчилася в 1922-му році" і твердив, що „у нас немає дійсної опозиції".

Твердження Замятіна викликав виступ професора Ілі Абеля, декана Журналістичної Школи при Колюмбійському університеті, який вказав на факт, що Анатолій Красіков з ТАСС-су, який очолює одну з дослідчих підкомісій ЮНЕСКО, відмовився включити в звіт підкомісії принцип, який підтримало багато делеґатів на конференцію, що журналісти, які відвідують чужі країни, мають право нав'язувати безпосередні зв'язки з громадянами даної держави, включно з речниками опозиції. Замятін запротестував проти виступу Абеля, твердячи, що з уваги на те, що в Совєтському Союзі „немає дійсної опозиції", вимоги Абеля є нічим іншим, а тільки „пропагандою проти Совєтського Союзу та соціялістичного бльоку".

Як відомо, совєтські чинники всіми способами стараються перешкодити контактам закордонних журналістів з дисидентами в СССР, часто закидаючи тим кореспондентам, що вони, мовляв, працюють для розвідок країн Заходу.

Буковський засуджує „Червоні бриґади", кличе до спротиву

Торіно, Італія. — Владімір Буковський, відомий колишній дисидент, який продістався на Захід в заміну за чілійського комуністичного діяча Люїса Корваляна, гостро засудив італійську екрайньо-ліву терористичну групу „Червоні бригади", яка держить в закладі колишнього італійського прем'єр-міністра Альдо Моро. Буковський, який прибув тут на конференцію про дисидентський рух в СССР і Східній Европі, звернувся із закликом до італійського уряду не поступитись „Червоним бригадам", які вимагають випущення на волю кількох заарештованих терористів в заміну за схопленого Моро. Буковський порівняв засуд Моро „Червоними бригадами" до засудів членів правозахисного руху в СССР совєтськими судами.

Вміжчасі афера Моро викликує щораз то більше обурення серед італійців. Папа Павло УІ висловив побоювання за „цілий цивілізований світ", якщо акції терористів не будуть припинені. В Римі і в Торіно радіостанції передали текст заклику генерального секретаря Об'єднаних Націй д-ра Курта Вальдгайма, яким він звернувся до „Червоних бриґад" звільнити Моро. Але вже в середу, 26-го квітня, два терористи поранили пострілами з пістоль визначного члена Християнсько-Демократичної партії, Джеролямо Мечеллі. Поліція в Римі розповсюдила 20,000 копій фотографій дев'ятьох терористів з групи „Червоні бригади".

Труман не дотримав своєї обіцянки — каже Брежнєв

Совєтський ватажок Леонід Брежнєв твердить, що колишній президент Америки Гаррі С. Труман, намагаючись примусити совєтських громадян „впасти на коліна", не дотримав своєї обіцянки — допомогти їм відбудувати свою країну після Другої світової війни. Це твердження Брежнєва є у його спогадах, виїмки з яких опублікувало совєтське пресове агенство ТАСС. У цих спогадах, цілість яких вийде друком в травні ц. р. у російському журналі „Новый мір", Л. Брежнєв представляє цей відтинок часу, коли він був головою відбудови двох сильно знищених війною українських міст.

У статті Брежнєв нарікає, що в розгарі праці цієї відбудови уряд Трумана не дотримав обіцянки і договорів, даних під час президентури Френкліна Д. Рузвельта. Брежнєв твердить що американці, зобов'язавшись продати Совєтському Союзові всі запасові частини для електростанції Дніпрогес, доставили тільки три, а потім перестали доставляти матеріял. Це ж саме сталося із продажем сталі: американці відмовилися продати її совєтам, кажучи, що вони не можуть доставити сталі, бо вона є стратегічним матеріялом.

ЖОРСТОКОСТІ, ПРОВОКАЦІЇ, НАКЛЕПИ

Зрадівши з підсумків Београдської наради, на якій західні уряди ще раз боягузливо відступили перед шантажем Москви, влада в СССР розгорнула ще жорстокіші репресії проти діячів правозахисного руху нашої країни. Слідом за жорстокими приговорами наймолодшим членам Української суспільної групи сприяння виконанню Гельсінкських угод — Миколі Матусевичу, Мирославу Мариновичу і Петру Вінсу — засуджено на 15 років табору особого режиму та заслання мужнього борця за права людини в Литві Баліса Гаяускаса. Не можна без омерзіння думати про людей, котрі пристосовують таку міру проти людини, що віддала все життя служінню своєму народові. Людина, котра вже відбула 25 літ таборів суворого режиму за участь в національно-визвольній боротьбі литовського народу, засуджена ще на 15 років. 40 років ув'язнення тільки за чесність і мужність. Ганьба! Тричі ганьба катам і душителям народів!

І ще один злочин. Після майже семимісячного перебування в застінках київського КГБ перевезено в одну з київських лікарень видатного українського письменника, п'ятидесятирічного Гелія Снєгірьова. Хто і як довів його до такого стану, ми не знаємо. Але нам тепер відомо, що від нього катуванням добивались лише одного — „каяття". Не добились! Але, очевидячки, розраховуючи на його смерть, опублікували фальшивку — покаянну заяву від його імені. Мало того, що умертвити пробували, ще й ім'я добре хотіли відібрати. От яке справжнє лице так званої радянської влади — „влади народу".

Влада лютує. Готує розправу над ув'язненими членами Гельсінкських груп: Московської — Александр Гінзбург, Юрій Орлов, Анатолій Щаранський; грузинської — Звіяд Гамсахурдія, Мераб Костава; вірменської — Шаген Арутюнян, Роберт Назарян; литовської — Віторас Пяткус.

Чесні люди світу! Протестуйте! Треба зупинити руку злочинного режиму, того режиму, що продовжує аґресію в Африці, оснащує зброєю терористів в цілому світі і, одноразово, душить свій народ. Нехай злочинні правителі пам'ятають, що терпіння народне не безмежне. Грізним нагадом про це служить тбіліська демонстрація. Злочинці не скриються від покарання.

Петро Григоренко

У Швайцарії також відзначено 60-річчя української незалежности

Цюріх (Й. Сірка) — Українське Товариство у Швайцарії зорганізувало 15-го квітня ц. р. у Цюріху в залі Конгресового будинку академічний вечір, присвячений 60-річчю проголошення Української Народної Республіки. В академії взяло участь понад 180 осіб, серед яких були і представники національних організацій на еміграції: литовці, чехи, естонці, поляки, угорці, румуни та низка швайцарців, які вважають себе друзями України.

Академію відкрив голова Українського Товариства у Швайцарії п. Прокоп, який подякував зокрема чужинцям, які взяли участь в академії. З короткою доповіддю про шлях України до самостійности та причини і страшні наслідки для української нації після втрати власної держави, виступив президент українських організацій на еміграції, Антін Мельник. Доповідач звернув увагу на те, що після окупації України большевиками, мільйони українців — селяни, робітники, інтелігенція, молодь, стали жертвами деспотичної диктатури та мільйони українців вивезено з України в Сибір. Він підкреслив, що українська нація протягом останніх 60-ох років не перестала вірити в майбутню незалежну державу й не припинила боротьби за волю, не зважаючи на жахливі репресії та придушування всього українського під сучасну пору в Україні, які спрямовані на знищення всього українського.

Другим промовцем на академії був професор Цюріхського університету д-р Вернер Кеґі, який вже раніше брав участь в акції за звільнення з психушки Л. Плюща. Свій виступ професор назвав „Самовизначення в духовій боротьбі сучасности", в якому признав, що на Заході і, зокрема, у Швайцарії, мало говориться й пишеться про Україну, а в дійсності важко собі уявити вільну Европу без вільної України й інших східньоевропейських держав, які під сучасну пору перебувають в колоніяльній залежності від Москви. Він підкреслив, що Швайцарія федеративна держава, але ця федерація базується на ідеї єдности — „єдність різноманітностей та різноманітність в єдності", а в СССР прагнуть досягти єдности через знищення різноманітностей, в чому професор Кеґі мав на увазі національну різноманітність. Промовець добре обізнаний з дійсним станом національних і політичних справ в СССР, тому він назвав геройськими вчинками борців за волю Мороза, Караванського, Чорновола, Вінса та ін., які в антидемократичній системі СССР піднесли свій голос за свободу й справедливість. Професор В. Кеґі висловив переконання, коли українська нація має таких борців-патріотів, то вона зможе відновити свою свободу й незалежність.

Після промов відбувся концерт, в якому взяли участь: „Квартет бандуристів" — виконав кілька українських народних пісень, танцюристи — солісти міського театру в Люцерні Євгенія Снігурович-Цваагстра з чоловіком Фредом Цваагстра виконали український танець, а також „Струнний квартет" з Люцерну, який виконав твори Й. Гайдена.

У Східній Німеччині виключили дисидентів із Конґресу

Східній Берлін. — Пресове агенство Ройтер інформує, що Спілка Письменників Східньої Німеччини заборонила вступ сімом контроверсійним авторам на Конґрес письменників, заплянований між 29-им і 31-им травня. Прізвища сімох письменників, включно з відомими авторами Стефаном Реймом і Крістою Вольф, не появилися на листі, опублікованій із прізвищами 142-ох делеґатів, вибраних на Конґрес на засіданні Відділу Спілки Письменників Східнього Берліну.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

„Здержливість" Кремлю

Коли президент Картер на початку квітня повідомив, що вирішив покищо відкласти продукцію невтронної бомби, то зазначив, що остаточне рішення в цій справі залежатиме від того, чи Совєтський Союз виявить подібну „здержливість" щодо розбудови власної зброї.

Кремль в дуже скорому часі вказав, що надії Президента на совєтську „здержливість" даремні. Спершу совєтське пресове аґентство ТАСС і газета „Правда", офіціоз комуністичної партії СССР, недвозначно натякнули, що Москва не погодиться на жадні концесії відносно своєї зброї в заміну за припинення розбудови невтронної бомби Америкою. А минулого вівтірка, 25-го квітня, совєтський ватажок Леонід Брежнєв, стараючись обманути ЗСА, „великодушно" обіцяв, що Совєтський Союз не розбудовуватиме своєї невтронної бомби, якщо Америка теж не продукуватиме цієї зброї. Проте, цей трюк Брежнєву не вдався, бо президент Картер ще того самого дня на пресовій конференції заявив, що обіцянка Брежнєва „не вдався, бо президент Картер ще того самого дня заявив на пресовій конференції, що обіцянка Брежнєва „не має жадного значення" і що совєтський ватажок свідомий того.

Президент Картер правильно окреслив цю обіцянку комуністичного диктатора, вказуючи на факт, що Брежнєв добре знає, що Совєтському Союзові не потрібно невтронної бомби, яка дуже ефективна проти танкових з'єднань. З уваги на те, що европейські члени НАТО не мають таких сильних танкових частин, невтронна бомба фактично була б зайвою зброєю для Совєтського Союзу — сказав Президент.

Обіцянка Брежнєва дійсно не має жадного значення, а щоб дорівняти рішенню презедента Картера відносно американської невтронної бомби, Москва мусіла б обмежити розбудову такої нуклеарної зброї, яка потрібна Совєтському Союзові до цієї самої міри, що невтронна бомба потрібна Заходові. СССР і його сателіти мають велику перевагу над европейськими членами НАТО в ділянці танків і для тих союзників Америки невтронна бомба конечно потрібна для оборони на випадок нападу зі Сходу. Якщо західньоевропейські держави не будуть забезпечені невтронною бомбою, то Москва повинна б обмежити продукцію своїх нових ракет типу СС-20, бо така здержливість з боку Кремлю тоді дорівнювала б здержливості, яку виявив президент Картер, коли відклав продукцію згаданої бомби.

Брежнєв своїм виступом минулого вівтірка доказав ще раз, що Москва навіть не думає про якусь „здержливість" зі свого боку в ділянці зброї, а всіми способами старається здобути військову перевагу, щоб здійснити свій імперіялістичний плян: здобути контролю над цілим світом.

Москва, отже, дала президентові Картерові відповідь, хоча не таку, на яку він надіявся. Він сподівався, що Кремль виявить „здержливість" щодо атомової зброї, а натомість комуно-російські ватажки доказали, що не збираються йти на жадні компроміси. Тому Президент повинен дійти до логічного висновку: З уваги на те, що Совєтський Союз не прийняв його заклику відносно взаємного обмеження нуклеарної зброї, ЗСА таки повинні розбудувати невтронну бомбу. Ця бомба — це не тільки потенціяльно найбільш ефективна оборонна зброя проти нападу з боку комуністичного бльоку на Західню Европу, але вона спроможна відстрашити Совєтський Союз від здійснення його імперіялістичних плянів. Совєтський ватажок Брежнєв вже сказав своє слово. Тепер черга на слово президента Картера. Треба надіятися, що це слово буде: „ЗСА таки розбудують невтронну бомбу".

ІТАЛІЯ НА ГРАНІ АНАРХІЇ?

(В. Л.(— Французький щоденник „Лє Квотідієн де Парі'' помістив на своїх сторінках цікавий допис свого кореспондента Філіпе Марковіні про сьогоднішню Італію. Подаємо його в скороченні.

Життя пливе в Італії як звичайно, — таке враження може мати чужинний турист. Автобуси виладовують туристів біля Колісею, катедри св. Петра, фонтани Треві. Траторії (ресторани) повні гостей, біля кінотеатрів великі черги, а копаний м'яч має все ще більше глядачів, ніж якийнебудь політичний мітінг. Криза? — дивуються туристи. Яка криза? Одначе, всякі познаки не скриються перед очима бистрого спостерігача. Недбало зодягнені молоді люди швендяють по площі напроти Пантеону — невже вони не мають праці? А так званих „шерифів'' побачите всюди: вони в чорних штанах, чорному шкіряному жакеті, чорних шоломах, з револьвером, що звисає зі шкіряного муніційного пояса. Хто вони? А що з тими тисячами людей в шоломах, в зелених або чорних уніформах, зі щитом в одній руці й рушницею у другій? Причиною, що тих людей, тих приватних сторожів і поліцію побачите всюди, є схоплювання людей, грабежі, вбивства і напади, які в 70-их роках стали справжньою заразою. В Турині, який став знаним як столиця злочину, місцева поліція пояснює це явище так: економічне чудо з 60-их років спричинилося до справжньої масової еміграції із зглиденних південних провінцій до північного промислового трикутника Ґенуя-Турин-Медіолан. Турин, який в 1960-му році мав менше ніж 500.000 мешканців, в 1977-му мав уже 1.181.435 мешканців. Так то це місто має тепер більше еміґрантів ніж туринців. Статистика виказує, що більшість тих еміґрантів — це некваліфіковані робітники. Без праці, без якогось іншого способу заробити на життя ті пришельці починають тепер братися до револьвера. Масова еміграція на північ спричинилася також до заломлення родинного життя в Південній Італії. На півдні, де безробіття це поправді спосіб життя, люди якось живуть. Якщо є досить спагеті для чотирьох, то знайдеться і для п'ятого. Родина подбає. Одначе, еміґрант на півночі, знайшовшися сам-самісінький, як дійде до безробіття, то він, найправдоподібніше, заверне на легку дорогу — буде красти.

Інший наслідок еміграції: південні італійці принесли на північ свої „люпара'' (обрізані рушниці) і свої звичаї. Так зародився один із найбільших промислів у промисловому трикутнику: схоплювання людей — це сардинська спеціяльність. Люїджі Россі ді Монтелєра, один із власників компанії Мартіні-Россі, був схоплений у Турині в 1973-му році. Мафія держала його ув'язненого чотири місяці й жадала велетенського викупу, поки поліція не визволила його тиждень перед визначеною карою смерти. Це все тому, що немає авторитету держави. Справедливість заломилася, багато з влади, яку мала поліція їй відібрано. В'язниці, це попросту місце, з якого найлегше можна втікти. Індре Монтанелі, редактор медіолянського „Джорнале Нуово'' (300.000 примірників денно) оцінює недугу Італії ось так: „Криза є наслідком занепаду італійської держави, держави, яка щойно відсвяткувала столітні роковини свого з'єднання. Її структура, взята з Наполеонського моделю, не відповідає традиціям півострова. Ця традиція ніколи не змагала до централізму. Партія при владі, Християнсько-Думократична, має в своїх жилах ненависть до держави. Це може тому, що вона є представником, може, й несвідомим, старого конфлікту між Церквою і державою. Спадкоємниця Церкви Християнсько-Демократична партія, допомагала, самособою, розложити державу''. По словам Монтанелі, якого м. р. поранили члени „Червоної Бригади'', „християнські демократи не побоюють комуністів, лише стараються підкупити їх. На жаль, ми в Італії маємо лише цей сумний вибір: комуністичну отруту, або християнсько-демократичний злив''.

Абдикація держави в Італії об'являється в її щоденному житті. Великі компанії, які знаціоналізовано, ледве клигають. Вдержування публічного порядку спочиває головно на плечах „шерифів'', приватних сторожів безпеки. В усій Італії відчувається нестача 50- і 100-лірових монет, а 10-лірові — це насправді колекціонерські предмети, без ніякої вартости. В цигаретних крамницях решту видають папіросками. Приватні банки привласнили собі державну функцію, друкують свої власні „дрібні''. Якщо департамент шляхів, торговельна палата, торговець городини потребує „дрібних'', то на те є тільки одна розв'язка: іти до банку, який продукує „ossegni" або чеки по 50, 100, 150 чи 200 лірів (сто лірів рівняється вартості 2 центів). Ті вим'яті клаптики паперу, це також один із символів абдикації держави. Цю абдикацію пояснює теж клієнтелізм політичних партій. Потребуєте піти на емеритуру, чи хочете перейти до іншого міста, ідіть за поміччю до партії. Але в найближчих виборах ви й ваша родина буде голосувати на дану партію. В Італії політична шахівниця не дає двом найбільшим партіям, себто, Християнсько-Демократичній і Комуністичній, іншого вибору. Обі вони височать головою і плечима понад іншими партіями, але ніодна з них не може правити сама. Тому то кожна з них мусить вдаватися за поміччю до інших дрібних партій, щоб створити коаліційний уряд. У Франції на таке є назва „Республіканська партія'', в Італії, як і Франції, наслідок усе той самий: нездібність правити. Рено Ґаспарі, заступник секретаря Демократично-Християнської партії, як і інші каже, що Італія нездужає тому, що не має великої Соціялістичної партії. Така партія могла б значно спричинитися до демократичної стабільности.

Андрій Качор

ТРИ ВІЧНІ СИМВОЛИ

(2)

Прикро, але годі знайти інше імення для людей, які зраджують Бога, зраджують свою Церкву, зраджують свою родину, забувають свою мову, свою культуру, відрікаються своїх предків, топчуть Божі і людські закони, щоб тільки вигідно жити, нічим не журитися, за ніщо не відповідати і... подобатися „панам цього світу", „уподібнитися" до чужого окруження і серед нього „загубитися"...

Проблемі зради присвячено чимало творів у світовій літературі. У нашій літературі цій проблемі присвячували свою увагу Т. Шевченко, І. Франко, Леся Українка. Згадаймо драматичну поему Лесі Українки „На полі крови", де авторка виводить Юду, як тверезого „калькулятора", що хвилево зрікся матеріяльних достатків з розрахунком на майбутнє, а саме бути в „царстві" Христа його „міністром" фінансів, або іншою великою особою.

Коли ж Юда переконався, що Христос не думає творити земське царство на цьому світі, його бере лють, що його „калькуляція" була не вірна і з цієї злости він, ради „лакімства нещасного", з жадоби гроша, багатства, почестей серед панів світу цього, продає Христа, і то продає так просто, як купець продає свій крам. А свою підлість припечатав зрадливо-фальшивим поцілунком любови.

Леся Українка, в названій вище драмі, дуже гостро осуджує те плюгавство зради словами: „Убий, заріж, втопи, продай, та хоч без поцілунку"...

Горе народові, що має між собою людей типу Юди, людей продажних і зрадливих. Горе народові, що в проводі має людей з ненаситними матеріялістичними апетитами, бо ці люди, звичайно, позбавлені ідейної наснаги, здатности жертвувати собою і своїми дочасними матеріяльними добрами для духового і вічного життя спільноти. Це люди, які легко можуть продати себе і своїх найближчих за „миску сочевиці".

Наш передовий політичний публіцист, В. Липинський, розглядаючи цю проблему дійшов до сумних висновків. Він твердить, що нарід, провідники якого готові зраджувати своїх підвладних, а підвладні готові зраджувати своїх провідників, не може бути державним народом.

На жаль, наш нарід, на шляху своєї історії досить часто заражувався тим „юдаїзмом", наслідки якого відчуваємо до сьогоднішнього дня. Побороти цей несимпатичний об'яв на рідних землях і у вільному світі можна тільки при допомозі першого символу, тобто при допомозі плекання правдивої християнської і національної любови та основної християнської чесноти, якою є чеснота вірности Богові, своїм батькам (четверта заповідь Божа — прим. А.К.), своїй Церкві, свому народові...

Мусимо тямити, що кожне віроломство — це зрада, а кожна зрада приводить до руїни основних засад людського життя. Недаром Христос сказав про Юду: „Краще було б, щоб він був не вродився". Слова ці повинні бути для нас пересторогою на ціле життя. Не забуваймо цієї перестороги. Стережімся перед юдоподібними людьми, а в Страсний Тиждень зробім собі постанову не робити нічого такого, що могло б шкодити нашій родині, нашій організованій громаді, нашому народові, бо це може бути перший об'яв того поганого „юдаїзму", що його початків треба шукати в Єрусалимській трагедії.

Нам треба шукати шляхів любови і миру, шляхів вірности своїм предкам, бо тільки на тому шляху знайдемо благословення Сина Божого для нашого національного воскресення.

* * *

Вкінці ще кілька слів про третій символ, що нам залишив у спадку Страсний Тиждень, а зокрема т.зв. „Суд над Христом" — це символ фарисейства.

Пригадаймо собі знову, що найтрагічнішою подією Божественної трагедії в Єрусалимі було не те, що кесар і його намісник Пилат засудили Христа на смерть, але те, що цього домагався рідний синедріон, фарисеї і книжники, провідники народу, які в імені тих же самих пророків, на яких покликався Христос, розп'яли Божого Сина, ніби в обороні своєї віри, а по суті вони боронили свої особисті інтереси, інтереси своєї кляси, які були загрожені новою інтерпретацією Божої науки Христом. Оце сакраментальне „Люби ближнього свого..."

Це була боротьба первосвящеників, садукеїв і фарисеїв не за закони Мойсея, бо ж Христос, їх не усував, але це була боротьба за свої вигоди, що їм давала жидівська Церква, боротьба за багатства, за провід народом, бо Христос їм виразно говорив: „Горе вам книжники і фарисеї, лицеміри, що десятину даєте з м'яти, кропу й кмину, а залишаєте те, що важливіше в законі: суд, милосердя і віру... ви подібні до побілених гробів, які зверху видаються людям гарними, а в середині повні мертвих костей і всякої нечистоти... змії, плоде гадючі, як утечете від суду пекла"... Самозрозуміло, що такого небезпечного противника, хоч Він і Син Божий, треба було усунути, вбити, а перед народом скомпромітувати...

Первісне слово фарисей, що походить від арамейського „Фариш", означало відокремлення, бо фарисеї, щоб затримати свою „праведність", уникали всякого контакту з невірними, поганами, вважаючи, що сісти за один стіл із ними це великий гріх. І тому Христос картав їх: „Проводирі сліпі, що відціджуєте комаря, а верблюда проковтуєте..." Це були ті жидівські амбітники, що любили перші місця на обідах (за першим столом), перші місця в божницях, любили розкіш, вигоду...

Новітні фарисеї нічим не змінилися. Вони також люблять сідати за перший стіл, на перші місця, голосити, що вони „чисті патріоти", що вони справедливі і дуже люблять судити інших, але борони Боже їх судити, бо це вже майже зрада. По суті характерною рисою сучасних фарисеїв є національна байдужність до будь-якої позитивної праці, зате вони вважають себе за національних апостолів до виголошування демагогічно-патріотичних фраз і кличів, яких ніхто

(Закінчення на ст. 3-ій)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує інж. Лев Яцкевич

КОЛОНІЇ В КОСМОСІ

В драматичнім стрибку освоєння космосу ЗСА плянують вичалити наступного року орбітну таксівку. Ентузіясти простору вірять, що вона улегшить дослідження космосу, розв'яже частинно енергетичну кризу на Землі та промостить людству шлях до колонізації простору.

Якщо все піде згідно з пляном, НАСА сподіваться, що вже навесні 1979 р. будуть урухомлені постійні перелети орбітної таксівки в надземські обшири. Вона буде спроможна взяти зі собою 7 пасажирів та вантаж до 65,000 фунтів. Напочаток буде готових 5 орбітних таксівок (спейс шаттл). Вони зможуть довезти в довільне місце простору не тільки людей і готові технічні устаткування, але також будівельний матеріял, з якого можна буде змонтувати в обширі довільну споруду. Одною з перших споруд буде, мабуть, орбітна електрівня, що її основною частиною буде велетенська антена, що збиратиме соняшну енергію, перетоплювати її в електромагнетні хвилі, що будуть напрямлені руслом до Землі. Там вони будуть знову перетворені в конвенційний електричний струм, що ним будуть підсилювані існуючі мережі електричної енергії на Землі.

В той спосіб можна буде зменшити існуючу енергетичну кризу на нашій плянеті без збільшення забрудження її довкілля. Проте, найбільшим завданням орбітних таксівок буде уможливлення колонізації просторів. На думку д-ра Джералда О'Ніла, проф. фізики Прінстонського університету, колонізація надземських обширів не тільки теоретично можлива, але практично здійснима.

Він уявляє собі просторну колонію у формі велика́нського перстеня, проміром одної милі, розташованого в тому місці обширу, де ґравітаційні та відосередні сили Землі й Місяця рівноважаться. Цей перстень вміщатиме 10,000 людей і через повільний оборот довкруги власної осі буде вирощувати ґравітаційну силу, рівну ґравітаційній силі Землі.

Ця колонія буде самовистачальною, матиме власну індустрію, власне рільництво та власну систему регенерації. На її терені пливтимуть струмки, шумітимуть дерева в парках та відбуватимуться розвагові імпрези. Потрібну сировину для своїх фабрик плянована колонія буде одержувати безпосередньо з Місяця або з найближчих астероїдів. Кошт такої колонії в просторі буде дорівнюватися 100 більйонів дол. цебто, чотири рази більше за кошт вичалу людини на Місяць в рамках програми Аполлона.

Але не кожний в ЗСА є очарований проєктом орбітної таксівки та іншими простірними програмами НАСА. Одним з них, це сенатор Проксмаєр, який уважає такі проєкти, як колонії в обширі, науковою фантазією, а їх фінансування ґіґантною непотрібною витратою грошей. До речі, проєкт надземських колоній турбує самих ініціяторів з НАСА. В першій мірі, космічна радіяція, а особливо енергійні ядра заліза можуть знищити тканину людського тіла та пошкодити його неврони, що правлять за комунікаційну систему людського організму. Щоб запобігти їх нищівній силі, колонія в просторі мусить бути забезпечена мільйонами тонн захисного покрову, що збільшить значно її тягар та кошт споруди.

Крім цього, життя майбутніх колоністів у просторі не буде устелене рожами. Обмеження простору та брак різноманітности харчування можуть стати джерелом біологічних недуг та психологічних проблем.

Характеристично, що останній експеримент 180-денного побуту в регенераційній коморі, який переведено в Совєтськім Союзі, виявив творення невідомих токсин в атмосфері, що не дозволяє на ріст деяких родів рослин.

Але зовнішній простір манить людину непереможно, що є природним виявом її цікавости, туги досліджування та маніфестації невгамовности людського духа. Людина в основі відчуває свою самітність в космосі та пустку, якої не в силі заповнити модерна наука. Звідсіля це невпинне шукання за життям поза межами землі, терпеливе слідкування за сигналами з далеких космічних цивілізацій та інтенсивна, майже релігійна віра в існування літаючих тарілок, які підтверджують почутт нашої космічної самотности. Але поруч чисто чуттєвих моментів, колонії в просторі матимуть велике практичне застосування у використанні соняшної енергії, експлуатації мінеральних ресурсів, розкинутих в просторі, дослідів у космосі, в обслузі штучних сателітів, виробництві деяких продуктів у вакуумнім довкіллі для підвищення їх якости та чистоти (керамічні, оптичні, електронічні та біологічні продукти), врешті, в створенні самовистачальних можливостей життя в просторі, які можуть бути придатні людству на випадок цілковитого затруєння довікілля Землі, у висліді атомової війни, особливого космічного катаклізму тощо.

† Вячеслав Давиденко

МІЙ ЖИТТЄПИС

I

Народився я 25 липня 1905 року на дідовому хуторі під слободою Мерефою на Харківщині. Братів і сестер було у мене четверо, а я був наймолодший. Батько, Василь Давиденко, родом із слободи Борисівки, здобув високу осіту єдиний із своєї родини. Десь у 1904 році, заслужившись вже як педагог, заснував у Харкові першу в тому місті приватну гімназію, де й був директором аж до приходу большевиків. Був двічі арештований ЧК-ГПУ, але щоразу стараннями учнів, що них деякі вибилися у большевиків на високі пости, його звільняли. Також арештовали матір — за діда. Потім працював батько, як службовець у совєтських установах, на округових курсах українізації, ще десь. Після того, як почалася колективізація і зв'язані з тим масові репресії виїхав з матір'ю на Кавказ, до П'ятигорська, до своєї старшої дочки Олени, лікарки, та зятя. Там учителював у середній школі. Батьків і сестру бачив я востаннє в 1939 році.

У 1949 р., як довідався я вже значно пізніше, чоловік моєї сестри, після приходу німців до П'ятигорська (там вони були щось із три тижні), став у томі місті бургомистром. Коли зближався знову большевицький фронт і залізнича лінія вже була перерізана, він пропонував батькам і сестрі виїхати з ним на тракторі, але батько, вже 72-літній, відмовився, а мати з сестрою не захотіли лишати його самого. Свого швагра зустрів я в Словаччині, в 1944 р., на дорозі недалеко польського кордону, під час утечі, і після того не бачив. Дійшли до мене чутки, що батько помер, а мати з сестрою та малим племінником в останній момент виїхали з німецьким ешельоном і добилися аж до Польщі(?), де нібито обидві померли (мати мала вже тоді 65 років, а сестра була хвора на гостру форму туберкульози).

З материного боку рідня моя належала до духовного стану. Мій дід, Тимофій Буткевич, закінчив у Києві Духовну Академію і був професором богословія в Харківському університеті. Писав і друкував багато на богословські теми (його книжки є в американських бібліотеках). З переконань був консерватором-монархістом, хоч мав сантимент до України і вважав себе за українця. Десь у 1906, здається, році вибрано його до Державної Думи. В Петербурзі жив він до революції 1917 року, після чого вернувся до Харкова. По приході большевиків брав активну участь в часто організовуваних тоді прилюдних диспутах на тему: „Чи є Бог?" В 1923 р., після одного з таких диспутів у м. Сумах на Харківщині, був отруєний на влаштованому парафією обіді. Дід мав дванадцятеро дітей — моїх дядьків і тіток. Четверо його синів у 1919 р., як старшини української армії, вийшли на еміґрацію. Найстарший, Сергій, за освітою правник, був військовим суддею у Болбочана, а на еміґрації до 1928 р. викладав в УВУ, в Празі, після чого виїхав до Бразилії, де й помер. Середущий дядько також помер на еміґрації, а два молодші, Олекса і Юрій, зовсім відійшли від українських справ і проживають: один в ЗСА, на Бруклині, а другий у Франції, в Парижі.

* * *

Свою науку почав я в приватній школі Дружкової, а по закінченні вступив до харківської 3-ої „казьонної" гімназії. Через революційні події скінчив лише 4-кляси, а дальшу освіту здобував у „школі для дорослих" І. Пилипенка, де скінчив 7 кляс. В тій же школі в 1921 році спіткало мене нещастя: під час т.зв. „суботника" випадково вибухла знайдена в смітті бомба, внаслідок чого сторож школи згинув, а мене засипало відламками бомби і тяжко поранило в ліве стегно. В шпиталі пролежав я кілька місяців. Вийшовши зі шпиталю, вступив на матуральний крус при сільсько-господарському інституті ім. Раковського, евакуйованого під час Першої світової війни з Нової Олександрії.

Перед вступом до інституту, в 1922 р., мій дядько, п'ятий материн брат, дещо підчистив мені метрику та інші документи, після чого вік мій „для солідности" побільшився на один рік, а сам я став „сином сільського вчителя".

У сільсько-господарському інституті вибрав я лісовий факультет, де вчився від 1922 до 1926 року, відбуваючи щороку практику на селі, а останній рік „стажував" на Кубані (Північний Кавказ). Навчаючись в інституті, заробляв собі на прожиток всякого роду працею — креслив пляни для „наркоматів", малював карикатури для стінгазет на замовлення, розписував плякати та транспаренти, підготовляв до іспитів школярів. Тоді ж уперше почав заробляти перекладною працею — перекладав різні статті та наукові праці на українське. В інституті з кількома хлопцями створили ми в 1924-25 рр. підпільну українську організацію з невиразно окресленими політичними цілями. Збиралися у лісі, в Сокольниках, на наради, а у мене вдома „друкували" вирізаними з ґуми літерами відозви і висилали їх на вибирані з газет адреси, переважно сільських споживчих товариств. Діяльність цієї організації, на щастя, закінчилась без арештів.

Свою дипломову працю написав я на тему: „Економічне значення Гостроверхівської лісової дачі для місцевого населення". Але вже тоді знеохотився до лісової справи і вступив на мовно-літературний факультет Інституту Народної Освіти (ІНО-Університет) і захопився українізацією, викладаючи українознавчі дисципліни по установах, лікарнях та фабриках. Головним спонукачем у цьому був для мене пізніший письменник Володимир Ґжицький.

У 1928 році одружився я зі своєю учиницею з курсів українізації, Аллою Коссовською, родом з Миколаєва.

Того ж року мій приятель М. Кравченко, з „лісовиків", що працював мовним редактором у „Книгоспілці", в зв'язку з переїздом до Києва, порекомендував мене на своє місце. У цьому видавництві працював я до часу його ліквідації — в 1930 році. В тому ж році створено на Україні ряд спеціялізованих видавництв, і мене запрошено на мовного редактора до ЛІМ'у („Література і Мистецтво"), де я працював за контрактом. У 1932 році, коли зорганізовано видавництво УРЕ (Українська Радянська Енциклопедія), старший лінгвіст цього видавництва, Микола Наконечний, „перетягнув" мене з ЛІМ'у до себе. В УРЕ працював я у Мовному секторі з Юрком Доленком, Миколою Оглоблиним і М. Журківським. У той час, крім основної праці, багато перекладав з красного письменства, а також підготовив до друку „Українсько-російський словник гомонімів", але за порадою декого з друзів (уже починалась нагінка на „буржуазних націоналістів") забрав його назад, і так словник цей світу не побачив.

Після самогубства Скрипника УРЕ разом з багатьма іншими українськими науковими установами зліквідовано, і я кілька місяців не працював. В 1934 році, на заклик Ю. Доленка та М. Журківського, виїхав до Києва, куди з Харкова перенесено столицю. Деякі мої колеги з УРЕ вже там працювали.

[Продовження буде]

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Свято в Пластовій Станиці Рочестеру

Ой, не знала я, що український святий Миколай має такі різні труднощі, коли приходить до наших дітей в Америці. Це тому, що Миколай не знає англійської мови і відразу на границі його задержують. Нещастя хоче, що на перекладача голоситься чортик, а відома річ, що той збиточник потрапить „накрутити"! Відтак перегляд дарунків виказує, що всі звірики-забавки мусять перейти карантену, отже знову затримка в плянах; а з ангелами гризота, бо одному лице почерніло, як смола! Цілу цю складну подію дуже гарно представив нам Осередок Праці Старших Пластунів(нок) під проводом осередкової, старшої пластунки Ліди Мотики (Роман Гривнак, Андрій, Віра і Марта Еливі, стя Рендзяк, Христина Олексин, Галина Снігур, Ігор Тарнавський).

Одначе, не зразу роздавав Миколай дарунки пластунам. Спершу він мусів приглянутися, як пластуни(ки) перевели календарний рік, як працювали, які мали осяги, чи заслужили собі на нагороду. Тому в офіційній частині, яку відкрила станична, пл. сен. Уляна Бабюк, а проводив цією частиною ст. пл. Ераст Гафткович, відбулася новацька присяга (5 новачок і 3 новаків), перехід шести новачок до УПЮ, заприсяження двох учасниць після другої пластової проби на пластунок розвідниць і іменування пластунок розвідниць і пластунів розвідувачів на вірлиць і скобів (Тетяна Лаба, Юрія Бабюк, Ірина Шміґель, Ліда Михайлюк і Марко Ґуран, Марко Омельченко Андрій Трач). Іменування переводили пластуни сеньйори: референт вишколу юнацтва Ніза Мандзій, перший заступник станичного й референт вишколу юнацтва Христина Ковч, кошовий Мирон Бабюк і кошова Таня Бабюк, які вже багато років присвячують пластовій станиці свій час і труд.

У другій, різдвяній частині, новаки й новачки внесли ялинку й повісили на ній прикраси, які самі виконали на сходинах роїв. Відтак рій „Незабудьки" мав дві деклямації: „Віншування" і „Новацьке Різдво", рої „Метелики" й „Зайчики" співали під проводом сестричок „Сипле, сипле, сипле сніг...". Гурток юначок „Чайка" пописувався і віршем і піснями, гуртки юнаків „Скоби" і „Орел" відіграли скеч „Розум", гуртки „Скала" і „Блискавка" — „Ріпку". З „Ріпкою" вийшла ціла проблема, бо хоча казка передбачує, що дід і баба з дочкою й домашніми звірятками повинні її витягнути, то тут це не вдалося й треба було викликати на допомогу по черзі всіх членів проводу станиці, з пл. сен. Іваном Крамарчуком включно і щойно їхнім спільним зусиллям вдалося це важке діло доконати.

Був ще у програмі різдвяний монтаж у виконанні 12-го куреня юначок та Осередку Праці Старших Пластунок. Деклямації переплетено фортепіяновим сольом (Леся Телеґа) — і дуетом (сестри Христя і Орися Кужіль) а до співів акомпаньювали пл. уч. Олеся Ґуран і ст. пл. Яра Кекіш.

Після імпрези, пані з Пластприяту гостили пластунство й гостей чаєм і солодким. Було приємно провести кілька годин у теплій, погідній атмосфері.

пл. сен. Л. Цеґельська

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Українці Нюарку активізуються у виборах

Український Політичний Кокус підтримує у нюаркських виборах на посадника Кенета Ґібсона, а на міських радних Майкела Ботона і Антонія Джуліяна. В Ірвінґтоні, в першій мірі, підтримує Кокус українця Романа Пітя на головного радного, як і Вольтера Йонковського та Антонія Блазі. Вибори в обидвох містах відбуватимуться 9-го травня цього року.

Головний предсідник Кокусу, Вілям Данько, щодо ірвінґтонських виборів сказав: „Кожний український виборець повинен голосувати перш за все за Романом Пітьом, який совісно виконував свої обов'язки за останні чотири роки. Кожний українець все мав і матиме доступ до адвоката Пітя, який вперше вніс резолюцію влаштування 22-го січня, який допоміг українцям здобути важливі позиції в Ірвінґтоні, і який спричинився до розбудови Олімпік Парку та до зниження податків в місті. Тому, що доля міста залежить не лиш від радного Пітя, але, до великої міри, від його співпраці з іншими радними, важливо є переобрати інших радних, які гарно співпрацювали з нашим українським радним".

Щодо нюаркських виборів адвокат Кокусу, Нестор Олесницький, мешканець Нюарку, заявив, що посадник Ґібсон до величезної міри спричинився до стабілізації міста за своїх 8 років як посадник. Він приязно звертався до українців і найменував Євгена Чижовича до ради Директорів Нюаркської Бібліотеки, як скарбника.

Радні Ботон і Джуліяно піддержали центр українських старших громадян, причинилися до фінансової піддержки „Січі", Пласту і інших українських установ із державних фондів. З уваги на те, Кокус радить усім виборцям Нюарку піддержати посадника Ґібсона та радних Ботона і Джуліяна 9-го травня цього року.

Повідомляю всіх Приятелів і Знайомих, що
на Провідну Неділю, 7-го травня 1978 року
на українському православному цвинтарі
св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.
після загальної ПАНАХИДИ, відбудеться

ПАНАХИДА
І ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА
на МОГИЛІ мого ЧОЛОВІКА
св. п.
ВІКТОРА ЦИМБАЛА
АРТИСТА МАЛЯРА

Дружина ТЕТЯНА

ТРИ ВІЧНІ СИМВОЛИ

(Закінчення зі ст. 2-ої)

ніколи не буде реалізувати. Вони вміють себе реклямувати так, як робили це старі фарисеї, говорячи (пригадаймо собі причту про митаря і фарисея): „Боже, дякую Тобі, що я не такий, як інші люди, грабіжники, несправедливці, чужоложники, або — як той митар!"

Фарисейство сьогодні — це вже загально людське явище і воно не страшне для народу сильної віри та сильної національної солідарности, але воно жахливо небезпечне для такого народу, як український, що постійно живе „під опікою" інших народів, під впливами різних окупантів, а у вільному світі серед різних культур і сил, які для своїх асиміляційних заходів дуже часто використовують „наших фарисеїв", яких у нас, на жаль, ще досить багато.

З приводу Страсного Тижня і світлого Великодня, вдумаймося в суть цих трьох вічних символів, що їх названо вище і не вдоволяймося тим, що ми це розуміємо та розрізняємо символ правди і любови від символів зради і фарисейства, але активно включімся в цю страшну боротьбу, яка точиться тепер у світі, боротьбу між силами християнської правдивої любови і правди та силами матеріялістичного атеїзму, що сіє між людьми ненависть, зраду, підступ і пробує розбити кожну національну спільноту на різні антагоністичні групи, щоб легше їх здеморалізувати і втягнути на службу свого червоного інтернаціонального ідола.

„У Воскресення день, просвітімся люди", співаємо на Великдень, але це „просвітіння" до нас прийде щойно тоді, коли всі разом будемо співпрацювати з собою в дусі Христової науки.

Повідомляємо Друзів і Знайомих, що
на Провідну Неділю, 7 травня 1978 р.
відбудуться
ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКІВ
бл. п.
Проф. ТАДЕЯ ЗАЛЕСЬКОГО
в год. 2:45 по пол.
і
бл. п.
НАДІЇ ОНИШКЕВИЧ
в год. 3:00 по пол.
на Українському Цвинтарі в Бавнд Бруку,
з правої сторони за пам'ятником Героям (ряд 42 і ч. 11)

Родини
ЗАЛЕСЬКИХ і ОНИШКЕВИЧІВ

ПОДЯКА

ПОДЯКА і гірке прощання присвячую моєму коханому, незабутньому Мужеві

ІВАНОВІ МИХАЙЛОВИЧУ КРИЛОВУ

Найдорожчий мій ДРУЖЕ! Дякую ТОБІ за безмежно щасливі перші роки нашого молодого життя, які невдовзі змінились на тяжкий тернистий шлях терору, страху, голоду, військової хуртовини, скитальщини. Але навіть все це ні на одну краплину ніколи не зменшувало моєї глибокої пошани і найсильнішої святої любови до ТЕБЕ. Я її пронесу у своєму серці доки закриються навіки мої виплакані очі.

Складаю сердечну ПОДЯКУ Всечесному протопресвітерові о. ІВАНОВІ ТКАЧУКУ, що ВІН завчасу запричастив Святими ТАЙНАМИ СПОВІДІ Й ПРИЧАСТЯ Покійного, відвідував його в шпиталі, а пізніше відвідував і мене, також після операції в іншому шпиталі. Щиро дякую Отцеві ІВАНОВІ за те, що він вийшов з складної ситуації і урочисто відправив ПАНАХИДУ, в похоронному заведенні П. ЯРЕМИ, Службу БОЖУ в церкві і молитву над могилою. Дякую також за чудові слова прощання після ПАНАХИДИ і в Церкві. Дякую хорові за прекрасний спів. Дякую сердечно, дорогому землякові Петрові Трохимовичу Байбакові за зворушливі теплі слова при домовині Покійного. ОСОБЛИВУ ПОДЯКУ складаю дорогим ДРУЗЯМ, що під час спочатку моєї хвороби, пізніше хвороби мого мужа, а ще пізніше знов моєї хвороби, що як рідні опікувалися нами. Перша подяка належиться Данилові Григоровичу Яценкові, що на прохання п-ні Лесі Михайличенко, не дивлячись на пізній час, негайно приїхав і з допомогою поліції непритомного мужа взяли до шпиталю, де перебувала я.

Два тижні ми обоє лежали в тому шпиталю, а вже з 2-го січня 1978 р. я вийшла з лікарні і ще зовсім слаба почала відвідувати хворого, бо побачила, що його треба годувати. Невдовзі сталося лихо з моєю ногою і я лягла на операцію в інший шпиталь. І тоді відразу прийшли на допомогу ДРУЗІ, що цілковито перебрали опіку над обома нами.

Особливу подяку складаю Бакало Варварі Луківній, Чикаленко Оксані Юріївній, Орел Ганні Іванівній, Лесі Порфирівній Бражник, (які приносили мені харчі, коли я тиждень з хворою ногою лежала дома), Лесі Трохимовній Гаєвській, Лесі Михайличенко, пані Олі Володимирівній і Анатолію Никонор. Гудзовським, Федорові Павловичу Бульбенкові, Семенові Курчій, Марії Маркі, Дмитрові Івановичу Ярмоленко, Марії Петрівній Корнійчук, Дементію Сидоровичу Мельникові. В шпиталі вони щоденно хворого годували, бо сестри не мали або терпіння, або часу...

Особливо великий тягар впав на долю Варвари Луківни Бакало — цієї незвичайно, безмежно доброї і чулої людини, що стала упорядчиком похорону. Будучи сама слабою, вона мала багато клопоту і мала не аби які ускладнення і їй доводилось їздити до шпиталю де я перебувала по 2 рази. Зрештою все було упорядковано.

ЩИРА ПОДЯКА за молитви, вислови СПІВЧУТТЯ... За КВІТИ від Сорочинських друзів Миколи О. і Мілі А. Ковшун, Дементія С. Мельника, Дмитра Ів. Ярмоленка, Юрія Ол. Балинського, Данила Гр. і Галини Олексіївни Яценко та родини з УКРАЇНИ. ДЯКУЮ щиро за дарунок і співчуття від пані Галі і редактора Леоніда Полтави.

Я невимовно вдячна Д-р Марії Стець за відвідини мене в шпиталі і теплі, щирі, заспокійливі, глибоко співчутливі слова, що відбивали любов і пошану до Покійного.

ВЕЛИКА ПОДЯКА за милий і всім дуже приємний дарунок — надзвичайно смачне печиво для трапези від Панства КУЛИНИЧІВ пані Марусі і Дмитра Івановича. ГЛИБОКА ПОДЯКА п-ву Павленко Семенові Яковичу і Поліні Григорівні та Ліді Кобаса за турботи, опіку і охорону мого здоров'я.

В кінці моя велика подяка п. П. ЯРЕМІ за солідне та дбайливе переведення ПОХОРОНУ і за обережне та ніжне перенесення мене на візочку в усі місця похоронних відправ.

ГЛИБОКА ПОДЯКА приятелям та знайомим, що численно взяли участь в ПАНАХИДІ та ПОХОРОННИХ ВІДПРАВАХ.

НЕХАЙ ВАС ВСІХ БЛАГОСЛОВИТЬ БОГ І МАЄ В СВОЇЙ ОПІЦІ! А ПОКІЙНОМУ Й НЕЗАБУТНЬОМУ ІВАНОВІ МИХАЙЛОВИЧУ НЕХАЙ БУДЕ ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ!

ГОРЕМ ПРИБИТА -
ОКСАНА П. КРИЛОВА

4/25/78
Бруклин, Н.Й. США

З невимовним болем ділимося сумною вісткою з членством Українського Визвольного Фронту і всім українським громадянством, що в четвер, 27 квітня 1978 р. в Ню Йорку, помер на удар серця, провідний член ОУН і активний діяч ОУВФ

сл. п.
ред. ВЯЧЕСЛАВ ДАВИДЕНКО

Похорон відбувся у вівторок, 2 травня 1978 р. на цвинтарі св. Андрія в Банд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Опечалений горем Дружині Покійного, висловлюють глибоке співчуття

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ

З глибоким смутком повідомляємо все членство ООЧСУ і українське громадянство, що в четвер, 27 квітня 1978-го року в Ню Йорку після короткої недуги відійшов у вічність на 73-му році життя

сл. п.
ред. ВЯЧЕСЛАВ ДАВИДЕНКО

Довголітній член Головної Управи ООЧСУ і головний редактор журналу „Вісник", мовознавець, видатний суспільно-громадський і політичний діяч.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Дружині Покійного висловлюємо наше глибоке співчуття.

ГОЛОВНА УПРАВА ООЧСУ

В глибокому смутку повідомляємо наших Приятелів та Знайомих Шангайської Громади, що в середу, 26-го квітня 1978 року в Буенос Айресі, Аргентина, по довгій та важкій недузі, на 51-му році життя, заснув спокійно і відійшов від нас на все, Любий СИН і ПАСЕРБ, МУЖ і БАТЬКО

бл. п.
АЛЕКС ШАЙДИЦЬКИЙ

Горем прибиті:

мати — АРІЯДНА ДЕ ВАСІЛЬ
вітчим — СЕРГІЙ ДЕ ВАСІЛЬ
дружина — СУЗАННА ШАЙДИЦЬКА
син — АЛЕКСАНДЕР ШАЙДИЦЬКИЙ

СПОРТ

Редагує О. Твардовський

ВІДБУЛИСЯ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ УАСТ „ЛЕВИ" ЧІКАГО

У неділю, 2-го квітня 1978 р., відбулися у власному Домі 29-ті Загальні Збори УАСТ „Леви" Чікаго, якими проводила Президія в складі: М. Ольшанський — голова, д-р М. Панчишин — секретар. Стан членства під сучасну пору виносить 310 осіб. У звітовому році відбуто 16 сходин Управи при пересічній присутности 11-ох осіб. Діяльними були ланки: копаного м'яча, відбиванки, шахів, лещатарства і бриджа. Найбільш діяльною була ланка копаного м'яча, в якій було активних 4 дружини. Провідниками цих дружин були: інж. А. Гординський — першої, М. Мартинович — другої, І. Сахаревич — юнаків, панна Х. Тарасенко — доросту. Останньо зорганізовано дружину школярів (8-12 років) під проводом д-ра З. Гури. Найбільших успіхів добилася 1-ша дружина, що в своїй Дивізії здобула почесне 3-тє місце, Чашу губернатора — вже на постійно, почесне 3-тє місце в Індор-Турнірі. В грах за Чаші ЗСА - Девара і аматорську, „Леви" дійшли відповідно до Стейтового фіналу і чвертьфіналу.

ВІДБИВАНКА

Дуже добре презентується чоловіча секція відбиванки. Змагуни завзято тренують, беруть участь у різних американських та канадських турнірах і здобувають поважні успіхи. Останньо відбиванковий актив поділено на дві дружини: „АА"- і „А"-клясові. Провідником першої дружини став М. Мурський, другої А. Струтинський. Одначе винайм залі на тренінґи, реєстраційні оплати та виїзди дуже коштовні і змагуни покривають ці видатки — частинно — зі своєї кишені, що заслуговує на відмічення.

ШАХИ

Майже щоденно відбуваються товариські шахові гри в домівці Т-ва, турніру однак не зорганізовано. Завдяки мґрові Т. Школьникові, дня 21 серпня 1977 року в часі пікніку Кредитівки „Самопоміч" в Равнд Лейку — відбулася симультанка мґра М. Турянського на 21-й шахівницях, в якій цей відомий наш шахіст виграв 14 гор і 7 ремісував. Між учасниками змагалося 9 шахістів „Левів". При кінці 1977 року і на початку 1978-го, мґр Т. Школьник зорганізував міжклюбові розгривки на 4-ох шахівницях, в яких взяли участь шахісти: СУМА, „Левів", Мочименці (Православна парафія). До цього часу були такі висліди:

„Леви" — Мочименці 3:1 і 2:2
„Леви" — СУМА 2½:1½ і 2½:1½

ЛЕЩАТАРСТВО

Інж. І. Білинському треба завдячувати, що лещатарі „Левів" взяли участь в першенствах УСЦАК, де вони здобули кілька добрих місць.

БРИДЖ

Бриджисти змагаються кожної п'ятниці, турнірів не урядюють. Минулого літа бриджисти брали участь в турнірі в Равнд Лейку з нагоди „Кооперативного Дня", що його переводили інж. О. Куріца і Р. Рипхан. Переможці одержали нагороди.

ПРЕСОВА РЕФЕРЕНТУРА

Референт п. Р. Рипхан дописував про спортову активність Т-ва до місцевої „Нової Зорі" та „Свободи". „Нова Зоря" поміщувала всі спортові дописи без змін — ще того самого тижня. До „Свободи" референт преси посилав сконденсовані дописи із засягу кількох тижнів, які появлялися дуже спізнено. Від часу, однак, коли редактором спорту став О. Твардовський, справи наладналися.

ФІНАНСОВІ СПРАВИ

Оборот спортової діяльности УАСТ „Леви" в звітовому році виносив к. 12.000 дол., бара та домівка мають свої окремі бюджети.

У дискусії над звітами критиковано слабу діяльність деяких ланок та обговорювано можливості оновлення інших. Були теж критичні голоси відносно фінансової господарки, бари та домівки. При тому Збори висловили спеціяльну подяку провідникові першої дружини копаного м'яча, інж. А. Гординському за його кількарічну безкорисливу працю для Т-ва. Вшановано теж п. Л. Хому за його довголітню працю в організуванні для Т-ва фондів. По уділенні абсолюторії уступаючій Управі, Збори вибрали нову в такому складі: Р. Загородний — голова, В. Яримович — 1-й заст., панна Х. Тарасенко — 2-й заст., М. Мартинович — скарбник, В. Бакун — заступник, д-р М. Панчишин — секретар, Оксана Лесейко — рекордова секретарка, А. Касіян — господар, Б. Буксар — заступник, Б. Янчишин — адміністратор дому, Р. Рипхан — пресовий реф., Л. Хома, Олена Сербу і М. Бойко — члени Управи. Контрольна комісія: С. Касіян, А. Клюфас, М. Бойко. Товариський суд: мґр М. Турянський, інж. А. Еліяшевський і А. Скиба. У внесках і запитах порушено ряд актуальних справ, головно потребу поважного ремонту дому, так внутрі, як і назовні, на що потрібно значних фондів. Із допомогою прийшла Кредитівка „Самопоміч" зі своєю пожертвою на ту ціль — 500 дол., і за це Загальні Збори висловили щиру подяку. Новообраний голова подякував за довір'я та просив членство про співпрацю у відповідальній праці Т-ва над фізичним вихованням нашої молоді.

НОВИЙ УСПІХ ВІДБИВАНКАРІВ УАСТ „ЛЕВИ" НА ТУРНІРІ В ДЕТРОЙТІ

У суботу, 1-го квітня ц. р., чоловіча відбиванкова дружина „Левів" взяла участь у відбиванковому турнірі в Детройті, в якому, на усіх 8 „АА" клясових дружин, здобула перше місце. Змагання турніру проходили в двох групах, після чого по дві дружини 1-ші і 2-ге місця, ввійшли до півфіналів. В півфіналі „Леви" перемогли клюб з Індіяни 15:6, 15:9, а у фіналі дружину „Келлоґ Коледж" зі стейту Мічіґену 15:13, 15:13 і таким чином стали чемпіонами турніру. Склад дружини: Ю. Куріца, Д. Григорчук, Роман і Юрій Ткачуки, А. Демус, М. Мурський і М. Мицик. Змагуни „Левів" вдячні своїм прихильникам в Детройті п. Я. Моренюкові і п-ву Прибулам за нічліг і гостинне прийняття.

Роман Б. Рипхан

ВІДБУВСЯ ВІДБИВАНКОВИЙ ТУРНІР СУМА

Дня 15-го квітня ц. р., в спортових залах Кін коледжу в Юньйон, Ню Джерзі, відбувся річний відбиванковий турнір СУМА, що його влаштував осередок Ірвінґтону під проводом Мирона Бица. В цьогорічному турнірі, що вперше був зголошений в Управі СУАСТ - Схід, взяло участь усіх 12 дружин: 5 жіночих і 7 чоловічих, усі сумівські за вийнятком двох запрошених УСВТ „Ч. Січ".

У жіночій групі змагання пройшли круговою системою, в яких дружина „Ч. Січі" впевнено перемогла усіх своїх суперниць і цим самим здобула першенські нагороди. Кінцевий показник табелі турніру, групи жінок:

1. УСВТ „Ч. Січ"
2. СУМА Ірвінґтон
3. СК СУМА „Крилаті"
4. СУМА Пассейк
5. СУМА Ірвінґтон „Б"

В групі чоловіків, по закінченні кругових гор, відбулися півфінальні, в яких дружина осередку Ню Йорк перемогла сумівських відбиванкарів з Бостону, а СУМА Ірвінґтон елімінував СК СУМА „Крилаті" Йонкерс.

У фіналі Ню Йорк вийшов переможцем над Ірвінґтоном, завдяки чому здобув нагороди першуна групи.

Крім згаданих дружин в групі чоловіків ще змагалися такі дружини: Ню Йорк СУМА „Б", СК СУМА „Крилаті" Йонкерс і УСВТ „Ч. Січ".

Діло близьке завершення

Положена 40 миль від Детройту в гарній околиці і вивінована багатою природою Оселя „Діброва", спілка на уділах, яка має 413 членів є визначним відпочинковим місцем громадянства Мічіґену. Як щорічно, так цього року, 2-го квітня, загальні збори виявили добрий настрій серед членів.

Від останніх років був натиск на дирекцію, щоб вона рішила будувати новий дім. Він мав би бути не тільки ресортом, але теж місцем для розваги членів, клюбом, придатним теж для танців, а навіть для весільних святкувань. І дирекція сказала на цих зборах своє тверде слово: „будинок майже вже викінчений". Ентузіязм, щоправда в декого змалів, коли перший звітодавець, мґр В. Баран, рушив справу негайної допомоги членів.

Звітування почалось після перших точок кожних зборів, як відчинення, голови Ради Директорів д-ра П. Филоненка, його згадка двох пок. д-ра Білянюка і інж. П. Палія, вибір президії зборів (інж. Є. Кульчицький — голова і Я. Ромах — секретар) і відчитання протоколу та його одобрення.

Мґр Баран представив і обговорив фінансовий звіт, порівнюючи цифри балянсу та рахунок прибутків і витрат з попереднім 1976 роком. Він підкреслив у звітовому році в „пасивах" нову позичку на будову 31,805 дол. зменшений старий борг до двох тисяч, а в „приходах" деякий ріст за мешкання. Згадавши місячну рату 425 дол. за новий борг, яку він посилає, сказав, що це робить з важким серцем, бо в цій сумі є тільки 205 дол. на капітал, а 220 дол. за відсотки! „Цю справу ми мусимо сьогодні серйозно розглянути" — сказав він. — Балянсова втрата за рік 1977 була 772,25.

Член Дирекції Василина Гординська, як референтка 50 дол. уділів (шерів), подала до відома, що протягом 1977 р. зголосилось 63 нових членів, викупивши 76 шерів, і додаткових „старих" членів, які закупили 42 шери. Це нам дає разом 118 уділів вартости 5,900 долярів. Зате звернено 17 живим членам і 11 родинам покійників, разом 38 уділів вартости 1,900 дол. Так що кінцева сума вплачена була 4,000 долярів.

Про цілість ситуації на Оселі минулого року говорив екзекутивний директор інж. Я. Варивода. Не змінилась вона замітніше від попередніх років, хіба збільшеними видатками через меншу вартість доляра й скороченням числа пікніків. Чимало праці дав Павло Грицик. Він заслужив за те на наше признання. Були клопоти з будовою нового будинку, розшуки нових контракторів, бо старі затягали роботу при будові, а це знову підвищило кошти, роздобути гроші на будову. На попередніх Зборах ми вирішили, щоб видістати дозвіл на „шери" до висоти 20,000 і дозвіл прийшов. Але ми розчарувались з висліду наших заходів, щоб дістати нових „уділовців" і щоби наші члени додатково взяли бодай по одному „шері". Вислід був — 118. Будова коштувала вже 44,146 дол., а ок. 10,000 є ще потрібно для викінчення. І ми мусимо цю квоту осягнути. Теж мусимо найти адміністратора, щоб стало жив і працював на Оселі, пильнуючи всіх справ.

До питань на тему звітів зголосились пп.: С. Княгиницький, д-р О. Бойчук, Р. Лашкевич, Фалина Кульчицька, М. Витягловський і Л. Маринюк. Відповідали їм д-р Филоненко і інж. Варивода. Внесок Контрольної комісії, що його поставив ще до „запитів", гол. В. Гупалівський, принято одноголосно. Номінаційна комісія, а саме: С. Ґльомб, І. Лотоцький і В. Соя, поставила внесок вибрати до Ради Директорів: д-ра Филоненка, Р. Лазарчука і Я. Ромаха, а до Контрольної комісії — В. Гупалівського, О. Серафина і М. Витягловського. А що другої листи не було, то внесок перейшов одноголосно.

В останній дискусії зголосились: Р. Лазарчук, Р. Юшкевич, В. Дигдало, О. Бойчук, Д. Строїч, Кульчицька, Л. Маринюк, Д. Бойчук, С. Білий, К. Кучер, З. Томків, який поставив внесок на вибір Комітету пань, які займуться 100-доляровим бенкетом при відкритті нового будинку, що його запропонував п. Юшкевич, а підтримала п. К. Кучер. До того Комітету зголосились пані: К. Кучер, Л. Маринюк і М. Княгиницька.

У живій дискусії порушено різне, але згадаємо з того найважливіше: негайно складти безвідсоткові позички по 100 і більше долярів; взяти участь у 100-доляровому бенкеті 25-го червня при відкритті нового будинку; дістати нових „шеровців", а „старих" ще раз просити подвоїти „шери". Це конечне для поправи фінансів „Діброви". Була пропозиція, щоб на тенісовий корт скласти „охочі" малі позички. Потрібно коло 12 тисяч дол., а „Діброві" це тепер не під силу. Дирекція все, що може, робить для молоді, хоч в заміну дістає часто клопоти. —Питання: хто займеться влаштуванням пікніків у вільні від них неділі? Це також залишилось без відповіди.

Пригадка інж. Білого (в дискусії було більше голосів за тим), щоби скласти зразу, або в близьких днях 100 чи більше безвідсоткові позички, зараз задеклярувались: 300 дол. П. Місьонґ, по 250 — М. і д-р С. Ґльомб, по 200 — В. Соя, С. Білий, В. Лопатяк, К. Кривицька, д-р Там. Панчак, і по 100 дол. — В. Несторович, Р. Гординський, М. Княгиницька і В. Дигдало (ще і дод. 2 „шери"). — „По бенкеті" заявили 200 дол. В. Кучер і 100 дол. Галя Марущак.

В. Нест-вич

Делегати...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

ської Округи опрацює вибрана Комісія і їх оприлюднить. Під час тих нарад коротко промовляли вже згадані члени Головного Уряду пані Анна Гарас, Іван Одежинський, Степан Гавриш, д-р Іван Скальчук і голова зборів д-р Богдан Гнатюк. У дискусії над проєктами слово забирали: інж. Іван Скіра, мґр Богдан Артимишин, Михайло Хомин, Микола Голінко, мґр Василь Колінко, Михайло Луців, інж. Михайло Нич, о. Степан Біляк, д-р Іван Скальчук, Петро Тарнавський, Іван Одежинський, Вячеслав Лебідь, Іван Книгницький, Микола Пришляк, проф. В. Винницький і Степан Гавриш.

Наради розпочав молитвою митрофорний протоієрей о. Михайло Борисенко, а закінчив молитвою декан Філядельфійського деканату УПЦеркви протопресвітер о. Степан Біляк. По нарадах відбулася спільна гостина делеґатів, приготована для них головою Округи Петром Тарнавським і касиром Іваном Данківським.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 14-го ТРАВНЯ 1978 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Проситься членів Т-ва Запор. Січ 367-ий Відд. прибути до кафетерії св. Йосафата, де секретар буде збирати чл. вкладки від год. 11 до 1 по пол. — П. Дзюба, гол., М. Лилак, кас., В. Попович, секр.

НЕДІЛЯ, 21-го ТРАВНЯ 1978 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори С-ва Пресв. Богородиці 36-ий Відд., о год. 1:30 по пол. в кафетерії школи св. Йосафата при 940 Рідж Ровд Іст. Проситься чл. прибути на збори та вирівняти вкладки. — Стелла Гошовська, Марія Ковальчук, Параска Демянів.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ТАРЗАН, Ч. 7942. Тарзан плянує

Ми вже тут!... Ось і літак, печера і два вартові! Схопім їх!

Спокійно, Семе! Я теж хочу взяти їх в полон, але вони мають перевагу в зброї і кількості людей!...

Гей! Маю добру гадку!... Ти ж летун! Ну?!